

Publicerad 2009-04-28 11:18 av Tea Alex

Jag har sparat den andra sandalen.

2065

Ibland känns det som om döden hälsade på och sen gick. Gick sin väg, och övergav mig, precis som jag så hett behövde bli övergiven. Tanken på döden som en följeslagare gjorde mig ömsom vansinnigt rädd och ömsom lättad. Som ett löfte om att allt måste få ett slut, att engagemanget fick rinna ut i sanden. Jag är fortfarande övertygad om att jag bad honom gå, han med den svarta kappan. Att det var jag som valde att leva vidare, att det var jag som valde att plocka tussilago vid vägkanten, snarare än att fastna med foten i långa trådar av vita näckrosor. I din svarta tjärn, du som stod brevid mig, finns kanske en röd sandal guppandes. Men du fångade aldrig min fot och min själ är ännu så full av livslust att den flyter.

Glöm mig inte, men låt mig vila.

2065 kan vi talas vid igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tea Alex med Poeter.se id #23318 innehar upphovsrätten